

nagyobb baj lehetett volna, ha feltételeztem ezek a lények nem avatkoznak be. Ilyen és hasonló észrevételek többször elhangzanak különböző forrásokból a lényekről, hogy valamiért a katasztrófa elhárításában segítenek. Pontosan nem tudjuk, miért segítenek – sok ötletem lenne –, lehet, az ő finomabb testüknek is ugyanúgy árt a sugárzás, és nem is akarják tönkre tenni a földet. Lehet, ők most úgy veszik, hogy a hülye gyerek/ aki az ember, megtalálta a gyufát, éppen gyújtogatja a világot, ők pedig nem győznek tüzet oltani. Nekünk ezt a „játékot” talán abban kellene hagyni, de ameddig bezárjuk az agyunkat, szemünket, fülünket, és azt mondjuk, hogy pl. nincsenek más lények, nem ártunk senki másnak, csak magunknak, addig nem lépünk előre.

Ott tarunk, hogy az se érdekli az eszeveszett, idióta politikusokat, hogy viselkedésük miatt ki fog törni a harmadik világháború, és kőkorszaki szintre viszik az emberiséget – már aki megmarad. Egy a lényeg, a hatalmas egojuk miatt, nekik jól legyen. Egy tragédia az, ami felé megyünk.

Ezt a pár gondolatot ébresztőnek szánom, persze nem biztos, hogy nyitott fülekre talállok.

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 38 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők; az AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban:

<https://sasmarta.blogspot.com>

<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

Rizmayer Péter

Gondolatok a szépről

A mai ember sokat ad a külső megjelenésére. A kérdésem az, hogy ez a nézőpont mindig megvolt-e az emberben. Hogy a külsőre, a testi szépségre figyelés mindig az emberiség sajátja volt-e, vagy ez nem volt így mindig. Ma már ezt nem lehet igazából bizonyítani, hiszen már a saját korunkból kiindulva értelmezzük a múltat, olyan nézőpontból látunk, tudunk látni, amit értünk, ugyanakkor a kérdés megmarad, hogy a múltban ez – még ha belelátjuk is – vajon benne volt-e.

De ez fordítva is igaz. Lehet, hogy a múltban olyan horizontok is benne voltak, működtek az őseinkben, amelyeket már elfelejtettünk, ma már nem is tudunk róla. Pl. régen az ember számára természetes volt, hogy tudott repülni, vagy hogy óriási távolságokat tesz meg egyetlen lépéssel.

Amikor valaki lebukik egy felsőbb létszintről, akkor valószínűleg elkezd felvenni vagy elkezd belemenni egy sajátosan földi látásmódba, vagy a bűnei miatt belemerül, belesodródik egy ilyenbe, és a Földre születik. Valójában egy iránytévesztésről van szó, az elbukás gyengeségéről, a kihűlő istenszeretetről, ami egyben felejtés is.

Gondoljunk abba bele, mikor Jézus sírjánál az angyal ragyog („*Tekintete olyan volt, mint a villám, öltözete meg, mint a hó*” – Mt 28,3). Ő bizonyára semmilyen földi „szép” fogalommal nem rendelkezett, Ő a fényt szórja, egyszerűen az isteni valóságból jött. Jézus pl. kifejezetten kerülte a földi (testi) szépséget, ha arra gondolunk, hogy a feltámadását megelőzően úgy nézett ki, mint egy átlagos zsidó fiatalember, emiatt kellett Júdásnak csókkal megmutatni, hogy közülük ki Jézus, mert kinézetben nem különbözött a környezetétől. De pl. egy magasabb dimenziójú lénynek, egy angyalnak már a teste is sokkal finomabb, szubtilisebb, bizonyára egészen másképp viszonyul hozzá, egészen más az élettere, a mozgási lehetősége, a testi korlátjai, de hogy hogyan viszonyul hozzá, az nem tudjuk pontosan. Ugyanakkor azt sem mondhatjuk, hogy lényegtelen, hiszen az a tudat, amely megképezte a testet, az tartja távol Istentől. Isten felé haladva a testnek egyre inkább veszítenie kell a jelentőségéből. Az is kérdés, hogy pl. a fentebbi lények mennyire értenek minket (persze ha meg akarnak érteni minket). Egy fejlett lény számára bizonyára logikátlan, érthetetlen, hogy a testet miért cicomázzuk, azt, amit pont, hogy háttérbe kellene szorítani, ami sokszor a vesztünket okozza, ami a bűnbe visz (némi túlzással olyan ez, mint amikor egy végtelen nagyságú virágzó, gyönyörű mező közepén beülünk egy fabudiba és azt 100 évre magunkra zárjuk. Miért is?). Az átlagember fejében összekuszálódott a testi szépség az igazi szellemi szépséggel. A szellemi szépség nem megfogható, nem megragadható. Ha valaki látja, az nem jelenti azt, hogy más is látja. Illetve, ha látja is, akkor is kérdés, hogy a másik mit lát, mit fog fel belőle. Emiatt ebben sokkal inkább magára marad az ember. Avilai Szent Teréz írta az önéletrajzában, hogy „*Senki sem értett meg, azt beláttam.*”¹⁰ Út közben, amikor még minden alakul, még nem erősödött meg az ember, még nincsenek gyümölcsök, akkor a legnehezebb. Amikor már gyümölcsöt terem, pl. valaki csodát tesz, akkor már nincs kérdés, hogy neki van igaza, hogy ő részesedik az isteni igazságban. De addig nagyon nagy magányban részesül.

Ismerjük, hogy sok szentnek a teste halála után (is) illatozott. Az vajon nem szép, gyönyörű? Vagy amikor odaáll az ember Pádai Szent Antal sírjához, és a lelke szinte kilő, belekerül a végtelen, fényes, Istenhez repítő térbe, az „anti-maya” folyosóba. Ez vajon nem szép, gyönyörű? Vagy Xavéri Szent Ferenc, akit Loyolai Szent Ignác a legnehezebben nyert meg Isten útjának, és amikor távoli missziós útján Ignáctól (akivel nagyon mély lelki szeretet kötötte össze) levelet kap, úgy sírt, mint egy gyerek (magától tudjuk), a levelet térden állva olvasta¹¹, az vajon nem szép, gyönyörű? Vagy Avilai Szent Teréz, akit élete során az Egyház sokat üldözött, a kitagadás szélén állt, és akit végül szenté avattak, egyháztanítói rangra emeltek, utolsó szavai azok voltak, hogy „*Az Egyház leányaként halok meg.*” „*Itt az ideje, Jegyesem, hogy lássuk egymást.*”¹² az vajon nem szép, gyönyörű? - Az idézet első feléből megrendülve érti meg az ember, hogy egész életét végig kísérte a marcangoló kétség, a gyötrelme, félelem

---

¹⁰ JÉZUSRÓL NEVEZETT SZENT TERÉZIA ÖSSZES MŰVEI **Önéletrajz**. Adalbertus Kuster Censor diocesanus Num. 2.932/1927., 311. o.

¹¹ José Ignacio Tellechea Idígoras, *Egyedül, gyalog Loyolai Szent Ignác élete*, Jezsuita Kiadó, 2022, 324. o.

¹² <https://www.karmelitakolostor.hu/szentjeink/avilai-szent-terez/>

szeretett Egyházának kitagadásától. A földi világ és Isten világa között óriási örökös a feszültség.

Olvastam Plótinoszról Pierre Hadot könyvét¹³, és szerintem a szerző sosem elmélkedett, azt éreztem az írásában (az idézeteken kívül, mert azok gyönyörűek), hogy kliséket próbál meg alkalmazni, azokon keresztül értelmezni Plótinoszt. De elmélkedés, elmélkedési tapasztalat nélkül ez nem megy, még a legjobb szándék mellett sem. Itt van, előttünk van, olvasható, de nem érthető meg isteni kegyelem nélkül. Itt van, de még sincs itt. Vonza az embert, de sokat kell tennie a megértésért.

A szépség egészen más egy műalkotásánál, mint pl. egy időjárási jelenség esetében. Mégis mindkettőt szépnek értékeljük. Hogy mit értünk szép alatt, azt nehéz megfogalmazni. Talán pont a sokoldalú megközelítés lehetősége miatt nehéz. Mindenki más lelki szinten van, másképp lát, mást lát szépnek. Vajon más dimenzió is ennyire széttartó, sokrétegű, vagy csak az emberi világ ilyen? Más dimenzióban (feljebb) már nincsenek ekkora különbségek?

Szerintem a szépség az a vonzalom, ami adott lelki szintünkhöz képest feljebbi jó dimenzióból árad ránk, amit még képesek vagyunk felfogni, érzékelni, különös édességgel jár át minket, mennyei boldogságot idéz elő és vonz, húz minket. Olyan, amikor a nap süt ránk, és nem zárkózunk el, hagyjuk, hogy a sugarai átjárjanak. Ami sokkal magasabban van (sokkal magasabb dimenzió), hiába gyönyörű, nem vagyunk képesek érzékelni, nem tudunk róla. Az is ugyanígy Istentől származik, és Isten van minden jó mögött, minden felfelé vonzásban Ő van, ezerféleképpen húz minket, de a szépséghez mégis a közvetlen tapasztalatot kötném, a közvetlenül érzékelhető jó, Isten felé mozdító erőt.

Ami egyedül szép, az csak isteni lehet, lelki, és csak olyan lehet, ami telítettebb, magasabb léttel bír, jelentősebb, a szépség titka talán ez, a szépséggel való találkozás ennek a megtapasztalását jelenti. A szépség az Istenben önmagunkká válás hívása. Amikor egy hegyet látunk magunk előtt és elkápráztat, egyedinek éljük meg. A szépség tapasztalata is valami egyedinek kell lennie, valami csak nekünk szólónak, amiben hirtelen önmagunkat értjük meg, és ebben a megértésben közelebb kerülünk az igazi önmagunkhoz, Istenhez. Amikor hirtelen „csökkenünk” abban az értelemben, hogy lehull egy lepel rólunk, élesebb, koncentráltabbá válunk, Isten felé pedig „megnövekszünk” azzal, hogy földi világban kevesebbet leszünk. Isten, az Isten megtapasztalása mindig egyedi, mert Isten nem lehet más, mint egyedi, a legsajátságosabb. A tömegkultúra ezért nem lehet szép, mert szembe megy önmagunk megismerésével, klisékben (pl a szerelmes kliséjébe) zár be, az általánost erősíti.

A legszebb mégis az, amikor valaki az egész életét úgy tölti le, hogy egyre közelebb kerül Istenhez, élete során enged Isten vonzásának, és amikor eljön a halála pillanata, alig várja – ahogyan Szent Teréztől olvasható is a fenti idézetben – hogy találkozzon az ő Jézusával (már a földön saját, egyedi Jézus-képet alakított ki, Jézusról már saját tapasztalata van, messzire került, túllépett az általános egyházi Jézus képen, már nincs szüksége rá, hiszen már ismeri Őt 😊).

Irodalom

---

¹³ Pierre Hadot, *Plótinosz avagy a tekintet egyszerűsége*, Kairosz Kiadó, Budapest, 2013.

- <https://szentiras.hu/szit>
- JÉZUSRÓL NEVEZETT SZENT TERÉZIA ÖSSZES MŰVEI Önéletrajz. Adalbertus Kuster Censor dioecesanus Num. 2.932/1927.
- José Ignacio Tellechea Idígoras, Egyedül, gyalog Loyolai Szent Ignác élete, Jezsuita Kiadó, 2022
- <https://www.karmelitakolostor.hu/szentjeink/avilai-szent-terez/>
- Pierre Hadot, Plótinosz avagy a tekintet egyszerűsége, Kairosz Kiadó, Budapest, 2013.

A cikk írója: Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. 25 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Tüllépésben is rendszeresen publikál.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta
Honlap: www.aquila-sas.hu
E-mail: varga.marta@aquila-sas.hu
Telefon: +36 20 7777440
Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700
Fő- és felelős szerkesztő: Varga Péterné/Pável Márta,
Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton
Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:
† Nagy Varga Katalin, lektor
Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor
Pável Ágnes lektor
Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor
Rizmayer Péter, lektor, korrektor